

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 167: Bồ Thí Bao Trùm Tất Cả Pháp, Phật Pháp Cần Phải Hành Trì Chứ Không Được Trụ Chấp. Phải Nên “Vô Sở Trụ Nhi Sanh Kỳ Tâm” Mà Hành Tất Cả Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 011)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Bồ thí bao trùm tất cả pháp, Phật pháp cần phải hành trì chứ không được trụ chấp. Phải nên vô sở trụ mà hành tất cả pháp.】

Bồ thí bao gồm tất cả các pháp. Trong bồ thí có ba loại lớn:

Thứ nhất là **Tài bồ thí**. Trong tài lại có “nội tài” và “ngoại tài”. Ngoại tài là những vật ngoài thân. Bồ thí chính là buông xả, chính là xả bỏ, quý vị phải có thể xả. Nói một cách thành thật, bồ thí chính là không có chấp trước. Đối với những vật ngoài thân, trong tâm tôi không chấp trước, không có vương bận.

Thế nào là nội tài? Nội tài chính là thân thể. Nội tài bồ thí như thế nào? Ví dụ như hôm nay Phật đường có việc, rất nhiều đồng tu phát tâm đến làm công quả (nghĩa công), làm công quả giúp đỡ mọi việc, đó là bồ thí nội tài, tôi góp công sức! Sức lực không phải là ngoại tài, không phải là tiền bạc của tôi, quý vị bỏ công sức ra là bồ thí nội tài. Quý vị giúp đỡ lên kế hoạch, vận dụng đầu óc, cũng là bồ thí nội tài. Tuy là bồ thí nhưng không chấp vào tướng bồ thí, có thể xả! Những điều này đều thuộc về Tài bồ thí.

Loại thứ hai là **Pháp bồ thí**. Phàm những gì thuộc về trí huệ, kỹ năng thì đều thuộc về Pháp, bao la vạn tượng! Không nhất định chỉ là Phật pháp, mà tất cả pháp thế gian đều bao gồm trong đó.

Loại thứ ba gọi là **Vô úy bồ thí**. Vô úy bồ thí là bảo đảm sự an toàn cho tất cả chúng sinh, đây thuộc về bồ thí vô úy. Quốc gia đối với người dân có công đức gì? Bảo đảm sự an toàn về tính mạng và tài sản cho người dân, đây là công đức của quốc gia. Quốc gia đối với công dân thực hiện bồ thí vô úy, hưởng hơ trong đó cũng có bồ thí tài và pháp, nhưng bồ thí vô úy là quan trọng nhất.

Ba loại bồ thí này bao gồm tất cả các hạnh pháp, hành vi. Bồ Tát tu Lục độ vạn hạnh, cũng chính là nói hành môn của Bồ Tát thật sự là vô lượng vô biên, ngay trong đời sống thường ngày, từng li từng tí, làm sao mà nói cho hết được? Đức Phật đem vô lượng hạnh pháp quy nạp lại thành sáu loại lớn, gọi là Lục độ, hay Lục Ba-la-mật. Lục độ chính là sự quy loại của vô lượng vô biên hành pháp thành sáu nhóm lớn. Tuy nói là sáu nhóm lớn, nhưng thực tế mà nói, chỉ một hạnh “Bồ thí” là đã bao trùm toàn bộ rồi.

Vì sao vậy? Trì giới, Nhẫn nhục, ở trong bồ thí đều thuộc về Vô úy bồ thí. Quý vị thử nghĩ xem, Vô úy là khiến cho người khác tâm lý đạt được cảm giác an toàn, không có sợ hãi! Chúng ta lấy một ví dụ hiển nhiên nhất, hiện nay phong khí xã hội chung rất không tốt, Singapore so ra là tốt nhất, rất hiếm có! Trị an xã hội khá tốt. Đi du lịch bên ngoài sợ nhất là để lộ tiền bạc, chỉ sợ người ta đến cướp giật. Nếu quý vị là một người trì giới, tiền của tôi dù có nhiều, quý vị nhìn thấy rồi cũng không sao cả, vì người đó không trộm cắp, họ giữ giới không trộm cắp. Đừng nói là tiền bạc của tôi bị họ nhìn thấy, dù tôi để ngay đây không động đến, người đi xa rồi, họ cũng sẽ không lấy, họ không trộm cắp. Trì giới khiến cho người khác có cảm giác an toàn, cho nên trì giới là Vô úy bồ thí.

Nhẫn nhục cũng là Vô úy bồ thí. Bình thường giao tế ứng xử, người thích nói chuyện, hay nói đùa, người nói vô tâm nhưng người nghe hữu ý, thế là phiền phức lớn rồi, gây ra rất nhiều hiểu lầm! Nếu người này là người học Phật, tu Nhẫn nhục Ba-la-mật, thì không sao cả, tôi nói lời đắc tội với họ, họ sẽ không báo thù, họ sẽ không để bụng, họ nhẫn nhục! Điều này khiến cho người khác có cảm giác an toàn, cho nên thuộc về Vô úy bồ thí.

Phía sau, Tinh tấn, Thiền định, Bát nhã là Pháp bồ thí. Từ đó có thể biết, Lục Ba-la-mật, chỉ một hạnh Bồ thí là đã bao hàm hết rồi. Lục độ bao gồm tất cả hành môn của Bồ Tát, Bồ thí bao gồm Lục độ, há chẳng phải là “Bồ thí bao trùm tất cả pháp”, bao gồm tất cả pháp, nói một hạnh này là đủ rồi. Trong kinh Kim Cang nói về bồ thí rất nhiều, không phải thiên trọng ở việc bồ thí, mà là dùng nó để đại biểu cho tất cả pháp.

Tất cả pháp cần phải “hành” (làm/thực hành) chứ không được “trụ” (đính mắc/chấp trước), đây là một quan niệm vô cùng quan trọng, chính là phải hành; nói cách khác, là phải làm cho ra được. Điều này ở phía trước đã nói rất nhiều lần rồi.

Phật Bồ Tát làm gì? Chính là vì tất cả chúng sinh mà làm một tấm gương đại triệṯ đại ngộ. Chúng ta học Phật cũng phải học hạnh này của Phật, cũng có nghĩa là chúng ta phải làm một tấm gương tốt, một hình mẫu tốt về sự đại triệṯ đại ngộ cho tất cả chúng sinh, đây gọi là học Phật. Bất luận quý vị đang sống theo phương thức nào, bất luận quý vị làm công việc gì, bất luận quý vị tham gia vào ngành nghề nào, đều như nhau cả, ngay trong bốn phận của chính mình, hãy làm ra một tấm gương tốt. Tấm gương tốt này tương ưng với sự giác ngộ triệṯ đẽ, đây gọi là học Phật, Phật là học theo phương pháp này.

Nếu như những gì chúng ta biểu hiện ra vẫn là phân biệt, vẫn là vọng tưởng, vẫn là chấp trước, thì dù quý vị có thuyết kinh Đại thừa hay đến mức trời hoa rơi loạn xạ, cũng chẳng can hệ gì đến Phật pháp, đó không phải là Phật pháp. Điều này chúng ta cần phải hiểu rõ.